

Introit: ***Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás z hrobů, můj lide. Vložím do vás svého ducha a ožijnete. Dám vám odpočínutí ve vaší zemi. I poznáte, že já, Hospodin, jsem to vyhlásil i vykonal, je výrok Hospodinův.***“ (Ezechiel 37, 12-14)

Píseň 549

Modlitba

Čtení: Marek 16, 1-16

Píseň 238

Text kázání: ***Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Koloským 3, 1-2)***

Milí přátelé, bratři a sestry,

dovedete si představit, že ukřižováním Pána Ježíše by všechno skončilo? Že by Pán o nedělním ránu vůbec nebyl vzkříšen? Že by Jeho tělo bylo neustále v hrobě? Že by bylo zachováno díky balzamování žen, které Ho nedělní ráno šly pomazat? Jak by to bylo? Bylo by Ježíšovo tělo vystaveno v mauzoleu? A vedlo by to k Jeho uctívání, když by byl mrtvý? A jakou bychom my pak měli naději svého vzkříšení a věčného života, když by náš Spasitel a Bůh byl mrtev?

V 5. kapitole knihy Skutků čteme o tom, jak velekněží vsadili apoštoly do vězení, protože **naplnili učením o Vzkříšeném Kristu celý Jeruzalém. Anděl Páně ale v noci vězení otevřel a přikázal jim, aby šli znovu kázat do chrámu.** Ráno, když je velekněží chtěli předvést, tak vězení bylo prázdné. Znovu tedy pro ně šli do chrámu, aby jim pohrozili a zakázali o Ježíši mluvit. Petr ale tehdy řekl: **Boha je třeba poslouchat, ne lidi!** A dále pokračoval: **Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, kterého vy jste pověsili na kříž a zabili; toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů. My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.**“ Když tohle vyznání velekněží slyšeli, chtěli apoštoly zabít. Avšak Gamaliel, tehdejšího roku velekněz pronesl větu, kterou mu vlastně do úst vložil Bůh: **„Dobře si rozmyslete, Izraelci, co s těmi lidmi chcete udělat. Před nedávnem povstal Theudas a tvrdil, že je Vyvolený; přidalo se k němu asi čtyři sta mužů. Když byl zabit, byli všichni jeho stoupenci rozprášeni a nakonec z toho nebylo nic. Po něm povstal ve dnech soupisu Judas Galilejský a strhl za sebou lid; také on zahynul a jeho stoupenci byli rozehnáni. Proto vám teď radím: Nechte tyto lidi a propusťte je. Pochází-li tento záměr a toto dílo z lidí, rozpadne se samo; pochází-li z Boha, nebudete moci ty lidi vyhubit – nechcete přece bojovat proti Bohu.“**

V době Pána Ježíše byl silně očekáván Mesiáš. A někteří si to o sobě mysleli. Po své smrti ale zůstali v hrobě. A jejich stoupenci byli rozprášeni. Jejich víra skončila zklamáním. I dnes, jak víme, milí přátelé, občas povstanou takoví, z nichž se nakonec vyklubou vůdci různých sekt. Po většinou to končí tragédií, nebo právě zklamáním. A když bychom k tomu připočetli náboženské vůdce všech jiných světových náboženství, tak o nikom z nich nebylo předpovězeno, že budou vzkříšeni a také nebyli. Kdežto o Ježíši to bylo předpovězeno několik století dopředu různými proroky. A sám Ježíš o tom také mluvil a také se to stalo. Jeho tělo nezůstalo v hrobě a nebylo ani ukradeno. **Ježíš neučinil hřích, a tak Ho smrt nemohla udržet ve své moci. Ježíš svou bezhříšností přemohl smrt, a proto byl vzkříšen.** A protože žije, tak jeho „stoupence“ není možné vyhubit. A tělo Kristovo, totiž církve, se nerozpadá, pokud to nezačne kazit sám člověk. Ale i přes mnohé lidské pokusy, dílo vzkříšeného Krista trvá 2 000 let a Duch Kristův neustále probouzí víru k záchraně u dalších ztracených.

Milí přátelé, těch svědectví biblických svědků, ale i svědectví mnohých současníků o živém Bohu je obrovské množství. Stačilo by ale člověku uvěřit pouze na základ těchto svědectví? Blaze takovému, jestli takto uvěřil. Tehdy to ale těm prvním učedníkům nestačilo. **Neuvěřili Marii Magdalské, když jim řekla, že se jí Pán zjevil.** Svědectví jedné ženy jim nestačilo. A nestačilo pak ani svědectví dalších dvou, kteří se s Ním setkali na cestě do Emauz. **Ani těm nevěřili.** Až když vzkříšený Pán přišel mezi ně a **káral jejich nevěru.** Pak uvěřili. Jak je tedy důležité i pro nás se potkat se Vzkříšeným! Tomáš, který tehdy nebyl s ostatními apoštoly, také neuvěřil. Až když se příští týden s Ním setkal osobně. A co mu řekl Pán Ježíš? **Ty věříš, protože jsi uviděl, ale blaze těm, kteří neviděli a přesto uvěřili.**

Milí přátelé, pro naši víru je velmi důležité, abychom měli otevřené srdce, otevřené uši a otevřený duchovní zrak. Abychom věřili, že u Boha je možné všechno. Abychom byli otevřeni

tomu, že Bůh může ve tvém a mém životě skutečně jednat. Abychom byli na každý den otevření tomu, že věci mohou být jinak, než obvykle. Každý máme své zvyky, tradice, rituály všedních dnů (třeba cvičení, nebo ranní káva a ztišení). Ale co když dnes, mohou být věci ještě jinak?

Jaký měli tehdy zvyk v Izraeli? Mne se velmi líbí v té písni Miloše Rejchrt, kterou jsme zpívali, ten text zejména té druhé sloky: **Šly zrána ke hrobu, sotva se rozednělo, oživit vzpomínku, pomazat mrtvé tělo, balzámem zpomalit zánik a zapomnění, na chvíli podržet, co bylo a co není.** Zde je tak výstižně popsáno naše lidské přemýšlení. A taky lidský pokus udržet při životě, co už nežije. Nemáme takovou tendenci někdy stále? Držíme se jako klíšťa toho, co už nefunguje. Bojíme se opustit způsob života, který už nám nečiní radost. V kterém už vlastně není život. A tak to všelijak balzamuujeme, chceme to udržet při životě stůj, co stůj, a přitom život už šel dál.

Když jdou ty ženy podle tradice pomazat Ježíšovo tělo, tak jdou se sklopenou hlavou. Jdou udělat posmrtný rituál, a netuší, že by vše mohlo být jinak. Avšak kladou si otázku, **kdo nám odvalí ten kámen?** Dva dny zpět, když byly účastny uložení Ježíšova těla do hrobu, moc dobře věděly, kde se hrob nachází, a že byl pak zavřen velmi velikým těžkým kamenem. A tak se sklopenou hlavou vlastně už s hrobem nadohled, šly s touto utkvělou představou. Kámen, který tam vlastně není, je problém, A tento problém jim brání v cestě, tak si to v té chvíli myslí. Kolikrát ale my sami, bratři a sestry, máme své utkvělé představy, které nám brání v cestě? Kolik ve svých představách vidíme kamenů, které nás paralyzují? Kolikrát si před různými překážkami řekneme, že to nejde a nikdy nepůjde? Nevidíme žádnou jinou cestu. Nebo vidíme jen tu svou s nepřekonatelnou překážkou. Přitom stačí jen vzhlednout. A četli jsme to v tom listu Koloským: **Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.** Jak krásný obraz nám zde poskytly ty ženy: Dívaly se do země se sklopenou hlavou. Naději tam ale neviděly. I naše smýšlení je mnohdy přízemní. Kolikrát se zabýváme a trápíme malichernostmi? Kolikrát nespokojeně šťouráme do toho, do čeho nám nic není? Kolikrát si meleme svou, jsme v ráži a k nezastavení? Kolikrát musí být po našem? Kolikrát si trváme na tom či onom a přes to vlak nejede? A přitom stačí tak málo a můžeme být šťastni, radostní a plni nových sil. Stačí srdcem anebo i zraky vzhlednout k nebi a v modlitbě předložit Bohu své doufání s prosbou o otevření našeho srdce i duchovního zraku.

Ty ženy nám to názorně ukazují. **Když ženy vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký.** Překážku odstranil sám Bůh. A odstraní překážku anebo ukáže správnou cestu každému, kdo o to bude stát. Kdo nebude spoléhat na svou chytrost, na svou zkušenost, ale nechá se vést Duchem svatým. A ano, někdy nemusíme vidět hned světlo na konci tunelu, ale udělat ten krok víry, krok odvahy do neznáma s vědomím, že Pán je se mnou. Je to jako když jdete po tmavé chodbě, ale víte, že když uděláte krok nebo dva, tak že vás zaregistruje čidlo a rozsvítí se světla. Nebojme se proto dělat kroky víry s odvahou a beze strachu, vždyť Pán je s námi a světlo se rozsvítí v pravý čas. A ten krok odvahy vlastně udělaly i ty ženy. Vešly do otevřeného, ale tmavého hrobu. Místo mrtvého Ježíše tam ale našly živého posla. **Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili. Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“**

Bratři a sestry, nemusíme nutně potkat někoho v bílém rouchu, vždyť Pán dává těm, kteří se mu odevzdávají svého Svatého Ducha. Ducha života a vzkříšení. Přímluvce a Utěšitele, který vede povolání pokojem, dává čistou mysl, připomíná Slova Písma a vede ke Kristu. A také činí zázraky a jedná nadpřirozeně. Pán byl vzkříšen. Sedí po pravici Boha Otce všemohoucího. A máme-li Ducha Kristova, pak víme, že patříme Pánu. A že i my budeme vzkříšeni na konci věků. Duch svatý je pro nás důkazem, že náš Pán žije. A tak zvedněme své zraky i srdce k výšinám a nebojme se dělat kroky víry. Amen. Modlitba Píseň 548 Večeře Páně

Slovo poslání: 1. Korintským 15, 20-24

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen. Píseň 277